

JÉZUSBAN, A SZŐLŐTŐKÉN MARADNI - JÁN 15,1-8

An Jesus, dem Weinstock, bleiben – Johannes 15,1-8.

Zeit mit Gott. Mit Gewinn die Bibel lesen. 1/2007, S. 5-14. - Diakonissenmutterhaus Aidlingen.

Fordította dr. Pótor Imre. Vásárosnamény, 2008.

A fordítás a Diakonissenmutterhaus Aidlingen engedélyével készült.

Ján 15,1-8: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”*

I./ A TANÍTVÁNYOK MESTERÜKKEL VANNAK ÚKÖZBEN

Ján 13,1-10.13-17: *„A húsvét ünnepe előtt Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övét e világban, szerette őket mindvégig. És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt, Jézus jól tudva, hogy az Atya mindent kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy: felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát; azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni, és törölni azzal a kendővel, amellyel körül volt kötve. Eközben Simon Péterhez ért. Az így szólt hozzá: „Uram, te mosod meg az én lábamat?” Jézus így válaszolt neki: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.” Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Simon Péter erre ezt mondta neki: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!” Jézus így szólt hozzá: „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.” Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.”*

1./ A tanítványok Mesterükkel vannak útközben.

Este van - különös este. A nap eseményei zsúfoltan követték egymást, és nem volt könnyű megbirkózni velük.

a./ A tanítványok már elkészítették a páskavacsorát; aztán megtapasztaltak egy kudarcot, és ugyanakkor egy egyidejű jótéteményt, amikor Jézus maga elé vette a mosdótálat, és mindegyikük lábát megmosta. A megtisztulás került beszélgetésük középpontjába.

b./ De szó volt a szolgálatról, a szeretetről és árulásról is. Olyan sok mindent mondott Jézus a véréről, a Szentlélekről, akit Vigasztalóként akart elküldeni, és az irántuk való szeretetéről.

(Lásd Mt 26,26-28: „Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!” Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára;”

Ján 14,6.15-21: „Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok. Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti meglátotok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek. Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”)

c./ Már késő lett, amikor zsoltárokat énekeltek (Zsolt 113-118.)

Zsolt 113: Dicsérjétek az URat! ÚRnak szolgálói, dicsérjétek, dicsérjétek az ÚR nevét! Legyen áldott az ÚR neve most és mindörökké! Napkelettől napnyugatig dicsérjétek az ÚR nevét! Magasan fölötte van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötte van az egeknek. Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, és a mélybe néz, az égre is, a földre is? Fölemeli a porból a nincstelent, és kiemeli a szemétből a szegényt. Az előkelők közé ülteti, népe előkelői közé. Megengedi, hogy a meddő úgy lakjék a házban, mint fiaknak boldog édesanyja. Dicsérjétek az URat!;”

Zsolt 114: Amikor Izráel kivonult Egyiptomból, Jákób háza népe az idegen nyelvű nép közül, Júda lett az ÚR szent népe, Izráel a birodalma. Látta a tenger, és elfutott, a Jordán pedig meghátrált. A hegyek ugrándoztak, mint a kosok, a halmok, mint a bárányok. Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál, és téged, Jordán, hogy meghátráltál? Hegyek, mit ugrándoztok, mint a kosok, és ti halmok, mint a bárányok? Reszkess, te föld, az Úrtól, Jákób Istenétől, aki a sziklát bővízű tóvá változtatta, a kovakövet forrássá!;”

Zsolt 115: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart! A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon. Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak. Izráel, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő. Áron háza, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő. Akik félték az URat, az ÚRban bízzatok! Segítségetek és pajzsotok ő. Gondol ránk az ÚR, meg fog áldani. Megáldja Izráel házát, megáldja Áron házát. Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt. Szaporítson meg titeket az ÚR, titeket és fiaitokat! Áldjon meg titeket az ÚR, aki az eget és a földet alkotta! Az eget az ÚR egei, de a földet az embereknek adta. Nem a halottak dicsérik az URat, nem azok, akik a csend honába tértek, hanem mi, mi áldjuk az URat most és mindörökké. Dicséritek az URat!;”

Zsolt 116: „Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban vagyok. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet! Kegyelmes és igazságos az ÚR, irgalmas a mi Istenünk. Megőrzi az ÚR az együgyűeket, elesett vagyok, de ő megsegít. Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén. Hittem, ha így szólok is: Igen nyomorult vagyok! Kétségbeesésemben mondtam: Minden ember hazug! Mit fizessek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett? A szabadulásért fölemelem a poharat, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat, egész népe jelenlétében. Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát. Ó URam, én a szolgád vagyok, szolgád vagyok, szolgálód fia: levitted rólam a bilincset. Hálaáldozatot mutatok be neked, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében, az ÚR házában udvaraiban, tebenned, Jeruzsálem! Dicséritek az URat!;”

Zsolt 117: „Dicséritek az URat mind, ti népek, dicsőítétek mind, ti nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart. Dicséritek az URat!;”

Zsolt 118: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete! Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük!

Körülvettek, be is kerítettek, de az ÚR nevében szembeszállok velük! Külvettek, mint a méhek, de ki-alszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan

munkálkodik! Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit! Keményen megfeddett engem az ÚR, de nem adott át a halálnak. Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az ÚRnak!

Ez az ÚR kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen! Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét! Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából. Az ÚR az Isten, ő adott nekünk világságot. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz! Istenem vagy, hálát adok neked, Istenem, magasztallak téged! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!”)

d./ A Mester felszólította őket: „**keljete fel, menjünk el innen.**” (Ján 14,31). Jézus elindult céltudatosan a kereszt felé, ahol nemsokára meghalt, mégis bensőleg intenzíven foglalkozott tanítványaival. A tanítványok megfontoltan és aggódó szívvel követték lefelé a Kedron völgyébe /Ján 18,1: „*Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kedron-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt.*”

2./ A Gecsemáné kertbe szőlők között vezetett az út.

a./ Itt Jézus megállt és megfontoltan nézett egy szőlőtőkére. A tanítványok köréje csoportosultak, és Jézus elkezdett nekik beszélni magáról és az Atyáról, rólunk és róluk. Az ÚR ezekkel a szavakkal kezdte beszédét: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda*” (Ján 15,1).

b./ Ez a kulcs-mondat, amelyből az összes többi kifejezés következik. Jézus ezzel szembeállítja az összes eddigi, Izráelben létező szőlőtőke elképzeléseket.

Ézs 5,1-7: „*Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett! Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt? Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy leleljen, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! A Seregek URának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra vár, és lett kiáltó gazság!”*

c./ Az Ószövetségben Izráel népét Isten szőlőjének tartották. Isten sok fáradságot és szeretetet ruházott be szeretett szőlőjébe. Abban kereste boldogságát. Ez mindazonáltal nagy csalódássá lett számára. A nemes szőlőből terméketlen, vad szőlőtőke lett.

Ezért Isten, az Atya most másik utat választ. Elküldi Fiát, mint igazi szőlőtőt ebbe a világba. Jézus elfogadta ezt a feladatot, hogy szőlőtőke legyen. Ez szolgáló feladat. A szőlőtőke a talajtól függ, az tartja ké-

szenléltben számára a tápanyagot és a vizet. Jézus mélyen beásta gyökereit az Atya örök világába. Onnan szerz be mindent, ami ahhoz szükséges, hogy igaz szőlőtő legyen és gondoskodhasson a vesszőkről.

d./ Hogy **Jézus vállalta ez a feladatot**, ezt mutatja alázata. Az igazról ez olvasható a Zsolt 92,13-ban: „Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.”

Jézus sem mint cédrus, sem mint tölgyfa nem keltett elismerést. Ezek a fák szépek és értékes faanyagot adnak. Egy szőlőtőke ilyet nem képes felmutatni. A lombos fák télen levelek nélkül is megőrzik bájosságukat, szépségüket. Egy szőlőtőke télen teljesen kopár. Jézus igazi szőlőtőkeként egyetértett azzal, mikor ezt mondták róla: „Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna.” (Ézs 53,2.)

Olvassuk tovább az Ézs 53,3-tól a 12. versig: „Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztta. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekiünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétké miatt éri a büntetés?! A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.”

3./ **Mikor a szőlősgazda minden vesszőt két szemre visszametsz és ezeket ív alakban egy korlátra erősíti, a szőlőtőke a keresztre emlékeztet** – arra a helyre, amelyen Jézus meg fog halni.

a./ **Szenvedni fog és meghal, hogy mi vesszőkként élhessünk a szőlőtőkén.** Ebben a tudatban jelenti ki Jézus röviddel halála előtt a hetedig „én vagyok” kifejezést: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.” (Ján 15,1).

b./ **Az „én Atyám a szőlősgazda”** kifejezés megerősíti azt, hogy Jézust Isten „ültette ebbe a földbe”, és Jézus egyúttal az örökkévalóságba gyökerezett.

c./ Nem csendül meg ebben a mondatban vigasztalás és öröm is? A szőlőtőke nincs akárcinek kiszolgáltatva. Embereknek sem. E világ fejedelmének sem. Nem a szőlőtőke egyedül a szőlősgazdához, az Atyához tartozik. Ezt tudva visel felelősséget mindenért, ami történik, és abszolút bizalomra méltó.

II./ AZ ATYA GYÜMÖLCSÉRT EPED

Ján 15,1-8: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

a./ Az Atyáról van szó a Ján 15,1-8 elején és végén. Az első versben megtudjuk, hogy Ő a szőlősgazda, a tulajdonos. Ő gondoskodik a szőlőtőkéről – megtisztítja, megmetszi. A nyolcadik versben arról olvashatunk, hogy az Atya a gyümölcs által dicsőítetik meg.

(Vö. Zsolt 22,24: „Kik az URat féltitek, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjétek tőle Izráel utódai mind!”)

Ján 13,31: „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg őbenne;”

1Pét 4,11: „Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten ígét, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”)

b./ Ha valaki egy bont kap ajándékba egy díszcserjére, abból nem tud haszonnövényt, de egyetlenegy szőlőtőkét sem vásárolni. Egy díszcserjétől azt várja a tulajdonos, hogy szép virágai legyenek, különös illata legyen. Örvezdeni akar a cserje szépségének.

Aki, mint a mennyei szőlősgazda, szőlőt ültet, és pedig egyedülálló fajtát, az valami mást vár: gyümölcsre vár. A szőlőtőke is virágzik és illatozik, de csak egészen rövid ideig. Ez különös, de nem e leglényegesebb rajta. Ha csak virágozna és illatozna, csalódna a szőlősgazda.

c./ Jézus ezzel a mondattal egészíti ki a szőlőtőkéről való képet: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt... (Ján 15,5). A gyümölcs életünk termése.

d./ **Gyümölcsöt hozni kettős feladat**: ezek teszik lehetővé a „**megsokszorozódást**” és **táplálnak**. Valamilyen bátorítást, üdvös dolgot kell másoknak tőlünk kapni.

(Vö. 1Móz 39,2-4: „De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. Láta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog. Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát;”

1Móz 45,5-7: „De most ne bánkódjatok, és ne keseregjetez amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten előttetek, hogy életben maradjatok. Mert már két esztendeje tart az éhínség a földön, és még öt esztendeig nem lesz sem szántás, sem aratás. Isten küldött el engem előttetek, hogy maradékok legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással;”

1Móz 49,22-26: „Termő fa ága József, termő fa ága forrás mellett, ágai átnyúlnak a kőfalon. Ezért keressétek, nyilazzák, kergetik az újaszok. De mozdulatlan marad úja, feszülnek izmos kezei Jákób erősségének kezétől, onnan, Izráel pásztortól, kősziklájától, atyád Istenétől, ki megsegít téged, a Mindenhatótól, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival, az emlők és anyaméh áldásaival. Atyád áldásai erősebbek az örök hegyek áldásainál, az örök halmok gyönyörűségénél. Szálljanak József fejére, a testvérek közt megszenteltnek fejére;”

Zsolt 1,1-3: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.”)

1./ Szakaszunkban minden variációban gyümölcscről van szó:

a./ Meg van rá a lehetőség, hogy **egy vessző egyáltalán nem hoz gyümölcsöt**. (2.4.v: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; ... Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”

b./ Minden vessző **hozhat gyümölcsöt** (2.v.) „és amely gyümölcsöt terem...”

c./ Mindegyik, amelyik gyümölcsöt hoz, **több gyümölcsöt teremhet**, ezért a gazda egyénként metszi meg őket (2.v.) „amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”

d./ Ha a vessző **sok gyümölcsöt terem**, az az Atyát dicsőíti, aki a szőlősgazda (5.8.v.): „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

e./ Mivel az Atya a szőlősgazda, aki nagy, személyes áldozattal ültette és gondosan ápolta a szőlőt, sóvárogva **vár a gyümölcsre** – és pedig a szőlőstőke **minden vesszőjétől**. Kétszer fordul elő a 2. versben a „**minden**” szó. „(Mindegyik) szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és (mindegyiket) amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”

Mindegyik vesszőre vonatkozóan **ugyanaz a cél: gyümölcs, ... több gyümölcs, ... sok gyümölcs**, és a 16. versben is erről, - **maradandó gyümölcs** –ről olvasunk: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök **megmaradjan**, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”)

2./ A 8. verssel **Jézus belevonja tanítványait saját élethivatásába és életvágába. Ez az Atya dicsőítése**: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” (8.v.)

a./ **Jézus imádságait is ez hatotta át**: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” Erre hang hallatszott az égből: „Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem.” (Ján 12,28). – „Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem.” (Ján 17,4).

b./ **Ez a cél** - az Atyát dicsőíteni, tetszésére lenni, dicsőségére munkálkodni – **a mi célunk is lehet**, függetlenül attól, hogy fiatalok vagyunk vagy öregek, egészségesek vagy betegek, kiemelt helyen vagy háttérben állunk. Él-e bennünk az a kívánság, hogy az Atyát dicsőítsük? Nem utolsósorban az által, hogy közösségként megbízatását teljesítjük?

(Lásd: Acs 2,42-47: ”Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;”

Fil 1,9-14: „És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására. Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testvérségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét.”)

III./ AZ ATYA GYÜMÖLCS ÁLTAL DICSŐÍTETTÉK

1./ Ha azt kérdezzük, **miért dicsőítetik az Atya, ha gyümölcsöt termünk**, két választ találunk rá:

a./ Először: így megy végbe az Atya megszentelő akarata, azaz Isten Lelke teret kap bennünk, és életünkben ebből valami érzékelhető.

b./ Másodsor: így megy végbe az Atya üdvakarata. Az Atya dicsőítése egyáltalán nem saját teljesítményünk. Ez a nekünk ajándékozott új élet gyümölcsként jön létre. A szőlőtöke teszi lehetővé, hogy pillanatról pillanatra minden belénk áramoljon, amire szüksége van életünknek, hogy gyümölcsöt teremjünk.

c./ Az ÚR **kétféle gyümölcsöt** vár tőlünk:

c/1: Gyümölcsöt vár **személyes, lelki életünkben.**

Ez a gyümölcs nem hullik automatikusan az ölünkbe. Christa von Viebahn több mint ötven évvel ezelőtt írta le azt, ami ma is időszerű? „A Szentlélek munkálkodása utáni szomjúságot és vágyakozást nem muszáj magunkban felébreszteni, hanem magunktól kell imádságban kérni, erősíteni és ébren tartani.... Arról van szó, lépéseket kell tenni trónjához, hogy rejtettségben felvehessen bennünket a szívéhez. Itt akar belevonni abba, amit ma érte gyümölcsöt teremhetünk.

Mégis nem Isten ismerete, neve dicsőítése az a vágy, ami uralja mindennapi életünket. És ezért muszáj olyan sokat panaszkodni belső üresség és terméketlenség miatt...” Imádkozzunk magunkért és egymásért, hogy tartsa ébren vagy ébressze újra bennünk az ÚR ezt a kívánságot.

c/2: Ő olyan gyümölcsöket vár, ami **az emberek megmentésében rejlik.**

A sorrend itt jelentős: Először az Úrnak muszáj a maga munkáját végeznie bennünk, mielőtt általunk munkálkodhatik.

(Lásd Acs 9,1-5. 10-22: ” *Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl....*

Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Saul, akit Tarzuszinak neveznek: mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson.”

Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” Ezt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevedet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevedért.” Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.”

És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia. Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: „Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?” De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus.”)

2./ Az Újtestamentum különböző helyeken szól **életünk különböző gyümölcseiről.**

Pl. Gal 5,15.22.23a: „Intelek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek... A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívdesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.”

a./ Minden pillanat, amiben „**Lélemben járunk**” (élünk, gondolkodunk, beszélünk, reagálunk, döntünk), ahelyett, hogy régi életünkből élnénk, olyan pillanat, amely gyümölcsöt növeszt – függetlenül attól, hogy azt magunk megállapítjuk vagy sem. „Lehet egy gondolat, egy belső tartás vagy cselekedet – valami, ami Istennek értékes, mivel dicsőségét szolgálja” (B. Wilkinson).

Pál azt írja munkatársának, Titusznak: „De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek.” (Tit 3,14).

b./ A lelki gyümölcsök mindenképpen **jó cselekedetekben** nyilvánulnak meg. (Vö. Jak 2,17: „Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.” A lelki életnek mindig vannak szociális dimenziói is.

(Lásd Acs 6,1-5: „Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.” Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát;”

Acs 9,36-42: „Joppében volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, ami azt jelenti: Dorkász, vagyis Zerge. Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát. Éppen azokban a napokban megbetegedett, és meghalt. Miután megmosták, kiterítették a felső szobában. Mivel Lidda közel volt Joppéhoz, a tanítványok, akik meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: „Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!” Péter felkelt, és velük ment. Amikor odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig mind elébe álltak, sírtak és mutogatták azokat az ingeket és ruhákat, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt. Péter ekkor kiküldött mindenkit, letérdelt, és imádkozott; azután a holttest felé fordulva ezt mondta: „Tábita, kelj fel!” Ő kinyitotta a szemét, és amikor meglátta Pétert, felült. Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította; majd behívta a szenteket és az özvegyeket, s megmutatta nekik, hogy él. Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban.”)

c./ Pál ír az Efézusban élő keresztyéneknek a világosság gyümölcseről: Éljetek tehát olyan embereként, akik Isten világosságában járnak. Ebből a világosságból növekszik a jószág, igazságosság és hűség minden fajtája. „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség.” (Ef 5,8-9). Milyen jótétemény egy kegyes ember. És milyen megterhelő lehet, ha valaki mogorva, barátságtalan és akaratos.

d./ A Zsid 13,15-ben olvasunk az ajkak gyümölcseről. „Általa vigyünk Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevééről vallást tévő ajkaink gyümölcset.”

Gyümölcsök - aminél ismét az említett második módozatnál vagyunk – nem utolsó sorban azok az emberek is, akik életünk és tanúbizonyságunk által jutnak Jézushoz. Ennek olykor nem vagyunk közvetlenül részesei. Ha valaki pl. egy csendeshét folyamán fogadja Jézust a szívébe, az nem csak az Igét hirdető vagy a lelkigondozói beszélgetést vezető gyümölcse, hanem azoknak a testvéreknek és nővéreknek is a gyümölcse, akik esetleg régóta imádkoztak ezért az emberért és meghívták erre az alkalomra.

IV./ JÉZUS TESZI LEHETŐVÉ A GYÜMÖLCSTERMÉST

Ján 15,1: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.”

1./ Jézus - az Atya egyszülött Fia, dicsőségének visszfénye, és lényének hasonmása – az igazi szőlőtő.

Az Atya vezeti Fiához az embereket, és ő plántálja őket az igazi szőlőtőbe. „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tieid voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te ígédet.” Ján 17,6.

a./ **Aki Jézusra bízta életét, az újjászületik Isten Lelke által és vessző lesz a szőlőtökén.** Ettől a naptól kezdve Jézus éli életét bennünk. Mi nem huzallal vagy zsineggel vagyunk a szőlőtökéhez kötve, nem vagyunk hozzá erősítve.

b./ Nem, **hanem szervesen hozzátartozunk:** „Ti vagytok a szőlővesszők.” Egyé vagyunk téve vele. Mindnyájan ugyanabból a szőlőtökéből élünk. Ezért összetartozunk, még ha olykor heves is a zizegés a levél-erdőben. És ha a szél elszakít egy vesszőt a korlától, ami tartást biztosított neki és a földön fekszik, akkor fel-emeli a szőlősgazda, új támaszt ad neki, hogy le ne törjön.

c./ Lássunk ehhez **néhány életrajzi feljegyzést János Márkról:** Apcsel 12,12.25: „Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak... Barnabás és Saul, miután elvégezték szolgálatukat, visszatértek Jeruzsálemből, és magukkal vitték Jánost, akit Márknak is hívtak;”

(Lásd Apcsel 13,4.5.13: „Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba. Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs...Aztán Pál és kísérei elhajóztak Páfoszból, és eljutottak a pamfíliai Pergébe; János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe;”

Apcsel 15,36-40: „Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk: hogy megy a soruk?” Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. Emiatt meghasonlás támadt köztük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba. Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult;”

Kol 4,10: „Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse, akiről utasításokat kaptatok, és ha megérkezik hozzátok, fogadjátok be;”

2Tim 4,11: „Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban;”

Filem 1,24: „Márk, Arisztarkhosz, Démász és Lukács, az én munkatársaim;”

1Pét 5,13: „Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam.”)

2./ Mikor Jézus magáról, mint igazi szőlőtökéről beszél, ez arra is utal, hogy **van látszat szőlőtöke is,** ami be akar csapni bennünket, **mintha belőle is élhetnénk.**

a./ Tényleg **fennáll a veszélye annak, hogy azt gondoljuk:** sok erőbevetés, sok szolgálat, sok munka **sok gyümölcsöt eredményez** – vagy sok ismeret, sok befolyás gazdag gyümölcsöt hoz. Olykor elvárjuk egy-egy embertől is, hogy olyan legyen nekünk, mint egy szőlőtöke – támogató, megelevenítő...

b./ Mégis, egyetlen egy ember sem tudja nekünk azt megadni, amit csak az igazi szőlőtőke áramoltathat belénk. Mi túl sokat követelünk egymástól, ha egymástól várjuk, amit csak a szőlőtőke adhat meg. Egyedül Jézus az igazi szőlőtő, aki a gyümölcsöt lehetővé teszi.

3./ Lehet gyümölcsöt teremni.

Ján 15,4-7: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”

Jézus nem azt mondja tanítványainak: „Elhagylak titeket. Halálom után tartsatok össze és erősítsétek egymást, hogy gyümölcsöt teremjétek. Azzal vessződjétek, hogy tanítványokká tegyetek embereket.” Nincs semmiféle követelmény, se parancs a gyümölcstermésre. Nem lehet elrendelni, hogy valaki gyümölcsöt teremjen. Gyümölcsöt teremni lehet. És a növekedés sokáig eltarthat.

a./ Felszólítás helyett Jézus egy nagy ígéretet közöl: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” (Ján 15,5).

b./ Hétszer olvasunk a Ján 15,18-ban a megmaradásról. A kulcsszó: a megmaradás.

V./ JÉZUSBAN MARADNI = GYÜMÖLCSÖT TEREMNI

Jézus abból indul ki, hogy a szőlők gyümölcsöt teremnek. Ahol egyáltalán nem található gyümölcs, ott nincs élő kapcsolat a szőlőtőkével. Felszínes kapcsolatban is lehet állni a keresztyénséggel. Azonban ha hiányzik az Istenből való élet, ezt a végzetes hiányt semmivel sem lehet kiegyenlíteni.

Szakaszunkban négyféle megmaradásról van szó: Megmaradni az Atya tisztogató gondozásában; - Megmaradni Jézusban, a szőlőtőkén; - Megmaradni Igéjében; - Megmaradni az imádságban.

MEGMARADNI AZ ATYA TISZTOGATÓ GONDOZÁSÁBAN (1)

1./ „Az én Atyám a szőlősgazda (Ján 15,1) – bátorító mondat, amit szó szerint is vehetünk magunknak.

Nem vagyunk magunkra hagyva. Nem, muszáj lelki elhanyagoltságban és ápolatlanságban tengődnünk.

(Vö. 1Kor 3,1-3: „*Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?*”)

Zsid 5,12-14: „*Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem kemény eledelre. Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú. A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.*”)

a./ Mára is vonatkozik **ígérete**: „*Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa.*” (Ézs 27,3).

b./ Milyen gyakran óhajtjuk magunknak, hogy **elmélyülhessen Jézussal való kapcsolatunk**. Atyánk, a szőlősgazda támogatni akar ebben bennünket.

(Lásd Zsolt 25,1-10.14.15: „*Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled!*

Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam!

Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit... Közösségben van az ÚR az őt féltőkkel, szövetségére tanítja őket. Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából;”

2./ Mit tesz konkrétan a szőlősgazda?

Ján 15,2: „*Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.*”

a./ Utána néz, **teremnek-e gyümölcsöt a vesszők?** És „*mindegyik vesszőt, amelyik gyümölcsöt hoz...*” megkülönbözteti? Nem, hanem „*azokat megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt hozzanak.*”

b./ Tavasszal a szőlőtőkén sok **burjánzó hajtás és kacs látható**, amik ellopják a vesszőktől a nedveket és ezzel az erőt. De látható a szőlősgazda is, amint a szőlőtőkénél dolgozik. Görbe vincellérekkel vagy metszőollóval **lemetszi, ami fölösleges**, és ami hátráltató. Csak így lesz jó gyümölcskezedményezés, és így tudnak a szőlők növekedni, míg eléggé nagyok nem lesznek, és édesekké válnak. Másként kicsi és savanyú szőlők lesznek.

c./ „**Megtisztítani**” - a vesszőkkel való gondos, egyenkénti foglalkozást és gondozást jelenti. Ehhez hozzátartozik a kártevők leküzdése is.

Nem vagyunk-e mi is fenyegetettek olykor a közömbösség, a békétlenség és viszálykodás lisztharmától? Ezek növekedés-gátlók, amik bénítóan telepednek ránk.

„Megtisztítani” – jelenti életünkben mindannak az eltávolítását, ami gátolja a gyümölcs hozatalt. Itt van szó néhány dologgal - mindenekelőtt a **„kövér én”-nel - való szakításról**.

d./ Van néhány ismertetőjel, amikről **„a kövér én” felismerhető**:

- Dicséretre vágyik. Azt akarja, hogy mindig nagyra becsüljék és magasztalják. Érvényre juttatja saját fontosságát (Vö.1Sám 15,30: „*Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!*”).

- Előre törekedik – goromba vagy kifinomult módon.

- Fél minden feddéstől, és hímez-hámoz minden kritikával való érintésre.

- Hirtelen védekezik és rendkívül érzékeny.

- Gyorsan mellőzöttnek érzi magát.

- A sértéseket nem tudja elfelejteni.

- Állandóan örségben áll nála egy kérdőjel: mit mondanak rólam? Mit gondolnak rólam?

e./ Milyen jó, hogy **kezelésébe vett a szőlősgazda!** Ne vonjuk ki magunkat munkálkodó kezéből, hanem bízzuk rá magunkat.

(Lásd 1Móz 50,20: „*Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa!*”)

Jób 42,1-6: „*Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban!*”

Jak 5,10-11: „*Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.*”)

Mondjuk: „Atyám, dolgozzál rajtam. Korlátozz a lényegre. Tudom, hogy amit teszel, jó számomra. Formálj belőlem dicsőségre való vesszőt. Ámen.

3./ **Az Atya szándéka** nem a pusztítás. **Célja az egészséges növekedés és több gyümölcs** – hogy azal őt dicsőítsük.

Ján 15,2.4: „*Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogy a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.*”

Kor 1,9: „*Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén.*”

a./ Rajtunk való munkája a nagyrabecsülés és az öröm kifejeződése, **hogy termőképes az életünk**. Talán mi magunk is tudunk néhány velünk történt dolgot újra értékelni: szőlősgazdám megtisztítja és megmetszi vesszőit.

„Életünkre gondolok. Feladatokat és munkaágakat kaptunk osztályrészüil. Hajtjuk magunkat és törekszünk. De mi következik ebből? Terem gyümölcs? Marad idő a legfontosabbra?

b./ Milyen **sok vízhajítás** van életünkben, **amiktől meg kell tisztítani** bennünket. Amire törekszünk, régen nem minden azt segíti elő, hogy életünk gyümölcsöző és értelmes legyen. Elaprózzuk magunkat. Túl sokat lövöldöziünk üres térbe. Ezért jön Isten a késsel. Sokféle módon megtámadja vízhajításainkat. Aki ezt megérti, új értelmet kap élete. Nélkülözések, lemondások, üzemzavarok, zsákutcák új, megszépítő fénybe kerülnek. Akkor már nem futunk el Isten metsző kezéből, akkor sem, ha fáj a seb, és keze fájdalmat okoz.” (K. Eissler).

VI. MEGMARADNI JÉZUSBAN, A SZŐLŐTŐKÉN (2/1)

„*Maradjatok énbennem!*” (Ján 15,4).

A megmaradás szónak kettős értelme van: **hozzátartozás és függőség**.

1./ **Hozzá tartozás**: **Uram úgy lát engemet az időben és örökkévalóságban, mint hozzá tarozót.**

Nála, benne van a helyem. „Jézus teret ad nekünk önmagában, és belső összefüggésbe állít minket, hogy gyökerei által határozza meg életünket” (A. Schlatter szerint).

a./ Uram azt akarja, hogy **benne maradjak**. Ez a kívánsága rám vonatkozóan, ez szeretete és barátsága kifejeződése.

b./ Istennek nagyon fontos a hozzá való kapcsolat, a közeli, bensőséges kapcsolat, amely **boldoggá teszi és meggazdagítja életemet**.

(Lásd 5Móz 4,7: „Mert melyik nagy nemzethez vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?!;”

Zsolt 65, 5: „Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!;”

Zsolt 73,23-26.28: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted;”

Zsolt 84,3-5: „Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem! Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!>”

Jak 4,8: „Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.”)

2./ **Mint vessző, Jézushoz tartozom, de teljesen tőle is függök**.

Luk 22,31-34: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem.”

Ján 15,4: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”

a./**Csak a szőlőtökével közösségben tudok lelki életet folytatni**. Az ő élete, szeretete, türelme, bölcsessége, ami **belém áramlik**. Egész gazdagsága hozzánk tartozik. Sem egy áldást, sem egy győzelmet nem akar tőlünk visszatartani. Erre gondolt Pál, amikor azt írta: „...Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32;)

(Lásd még Zsolt 84,6-13: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon. URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.)

Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkeded személyére! Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni. Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!;

Ef 1,3-8: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.”)

Ha benne maradunk, mindaz belénk áramlik, ami gyümölcsöt növeszt és érlel.

b./ De az a szempont is érvényben van, hogy a vesszők „nálam nélkül”, a szőlőtőkén kívül, Jézustól elválasztva nem tudnak gyümölcsöt teremni (Ján 15,4). „Ha tőle elszakadunk, tehetetlenek és gyengék vagyunk. Akkor a bele vetett hit helyett önbizalmunk fog vezetni, tele saját gondolatainkkal ahelyett, hogy Igéje határozná meg, akkor saját dicsőségünkkel törődünk ahelyett, hogy az iránta való szeretet vezetne, akkor nem csak munkánkat tesszük tönkre, de személyünket is” (A. Schlatter után).

c./ Milyen kemények voltak a leckék, amiket Péternek kellett megtanulnia, amíg megértette: saját magától nem tudok hűséges lenni Jézushoz. Felfuvalkodottsága nem volt más, mint függetlenség (nagyképűség, önkényesség). Jézust becsapása nem volt más, mint önvédelem. Ura megtagadása merő önszeretet volt. Azonban Jézus imádkozott Péterért, úgy hogy Jézus gyülekezetének rendkívüli tanúja és pásztora lett

(Vö. Ján 21,15-19: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!”

Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat! Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz.” Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsóítja meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!”)

d./ Minden pillanatban veszélyeztetettek vagyunk, hogy magunkból éljünk. Ezért kell újra és újra önvizsgálatot tartanunk: rendben van-e vagy blokkolt-e a Jézussal való kapcsolatom? Ilyen blokkoltság fejezhet ki, ha szeretetlenül beszélünk másokról, a sértődöttség és haragtartás vagy engedetlenségünk.

(Vö. 1Pét 5,8-9: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;”

Jak 4,7: „Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek;”

Ézs 59,2: „Hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előledek, és nem hallgatott meg;”

Ézs 43,24b-25: „Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”)

VII./ MEGMARADNI JÉZUSBAN, A SZÓLÓTŐKÉN (2/2)

1./ Téves feltételezés, ha azt gondoljuk, **hogyan megmaradhatunk Jézusban a neki való engedelmes-ség nélkül**. Engedetlenség által keletkezik Istennel való kapcsolatunkban.

a./ Annak sincs értelme, hogy **úgy tegyünk, mintha minden rendben lenne**. Erről tudósított egyszer Festo Kivengere, az egykori ugandai püspök: „Amikor az ÚRral való találkozásom után először vettem észre, hogy egy szakaszon eltávolodtam tőle, nem akartam ezzel a kérdéssel foglalkozni. Úgy gondoltam, ha nem veszek róla tudomást, magától meg fog oldódni ez a probléma. Énekeltem tovább, mondtam imádságaimat, de az Úrtól való távolság megmaradt. De egyre rosszabbul éreztem magam a bőrömben. Gondolataimban letaszítottam az URat a trónról, de feltételeztem, ha fenntartom az ÚR iránti közelség látszatát, ez a közelség újból helyreállítódik.

Elvesztettem a Biblia iránti éhségemet, amely pedig nekem élő könyv volt; de továbbra is kötelesség-tudattal olvastam. Tulajdonképpen tudnom kellett volna, hogy ez a lelki-betegség egyik biztos jele. Az imádság unalmas rutinná vált, és az istentiszteletek már semmit sem jelentettek számomra. Még mindig megkísér- reltem tisztességesnek lenni; de ezzel állandóan túlterheltem magam a hétköznapiakban. Nem értettem, miért éreztem magam egyszerre olyan egyedül, mikor látszólagosan semmi sem változott. Vágyódtam a régi békes- ség után. Aztán egyik nap a Zsid 10,19-22-ről prédikáltam: „*Mivel pedig, atyámfiak, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttiünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járjunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.*”

Ha vétkezünk és megszorítottuk a Szentlelket, csak egy dolog marad: **imádság megtisztulásért és bocsánatért**.

(Lásd Zsolt 38,19: „Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt;”

Luk 15,17-22: „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül

egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzátok ki hamar a legjobb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!;”

Luk 18,13: „A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verte így szól: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek;”

Róm 4,7-8: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bünt;”

1Ján 1,8-9: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól.”)

b./ Jézusban maradni **nem** azt jelenti, hogy **szünet nélkül Jézusra gondolni.**

Ján 15,4.8: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

Nagyon jól feladatainkra kell koncentrálnunk. Jézusban maradni azt jelenti, hogy **ő mindezekben jelen van.** „Akkor maradunk benne, ha nem hagyjuk el tudatosan és önkényesen hűtlenség és bűnök által. Jézusban vagy a mindennapi gondok szorítása alatt is, sokféle intéznivalód sietségében is, akkor is, ha iránta alázatos odaszántságban maradsz, és büntől tiszta a lelkiismereted. Akkor a nap folyamán minden pillanatban elmondhatod: benned vagyok Üdvözítőm” (F.B. Meyer).

Egyik keresztyéntől kaptam ezt a tanácsot: „Ne gondolj olyan sokszor magadra, mint szőlővesszőre, sem a Jézusban maradásra, mint kötelességre. Ragaszkodj ahhoz: Ő, az erős szőlőtő kapcsolatban tart engemet önmagával. Minél nagyobb számunkra a szőlőtő, annál nagyobb bizalommal maradhatunk meg benne. Ezért: foglalkozz sokat Jézussal, és várjál tőle sokat, mint igaz szőlőtökétől. Mondjad magadnak újra és újra: Jézusban vagyok. Benne maradni egyszerűen azt jelenti: hogy egy gyenge kiszolgáltatja magát egy hatalmas megőrzésének.” (Lásd 2Kor 12,9: „De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségéimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.”

(Vö.: Dán 3,23-28: „A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. Nebukadneccar király azonban megdöbbsent, sietve fölkelt, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó király! Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés.

A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. Ekkor Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai a felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek

ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. Az összegyűlt kormányzók, elöljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegették, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük;”

ApCsel 27,14-25: „Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel félték, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova.

A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vesz el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.”)

c./ Jézus még egyszer aláhúzza a **megmaradás jelentőségét** az 5. versben: „*aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt.*” Ez úgy néz ki, mint a 4. vers ismétlése, de az 5. vers a 8-al ígéretet is tartalmaz: „*az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek*”.

„Az is gyümölcs, akik fölött egykor majd örvendezni fogunk Isten trónja előtt, mikor azokkal az emberekkel találkozunk, akik hálásak, hogy életre segítettük őket. Hogy milyen módon kaptak általunk üdvös életsegítséget, az gyakran rejtve marad ezen a földön” (P. Deitenbeck).

2./ **Sok gyümölcsöt teremni.**

Ján 6,60-69 „Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket? Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet. De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem

hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt. És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.”

Ján 15,5.7.: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”

Két ellentétes mondat áll itt szemben egymással: **sok gyümölcsöt teremni** az Úrral való közösségből és **nála nélkül, tőle elválasztva – semmit, egyáltalán nem teremni gyümölcsöt.**

a./ **A Jézussal való közösség nem pótolható. Nálam nélkül semmit,** mondja Jézus. Ez a megfejtett szöveg. Ez kizárólagosan, keményen, kompromisszum nélkülien hangzik.

b./ Mégis ebben van a jó hír elrejtve: **nincs szükség nála nélkül cselekedni.** Semmit sem várok saját magamtól. És neked sem kell várnod semmit sem magadtól. Pillanatról pillanatra mindent Jézus Krisztustól várhatsz. Aki nem marad meg benne, az mindent elveszít. Vajon nem Júdásra gondolt-e Jézus ezzel a kifejezéssel?

VIII./ MEGMARADNI IGÉJÉBEN (3)

Ján 15,7: „*Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik.*”

1./ **Megmaradni igéjében.**

a./ Jézus „**Igéje iránt** nem egy elmosódott, ábrándos viszonyt akar, hanem **világos beállítottságot.**”

b./ Az Igében való megmaradás a **tanítványok egyik ismertetőjele.** „Akiknek az Ige kihátrál a gondolkodásából” - írja Adolf Schlatter - „úgy, hogy többé már nem vezeti, és nem indítja meg őket belsőleg, azoknak az Ige elveszett. Ezzel szemben, **akiknek szoros, szilárd és erős összetartozásuk van vele, azokat erősen, elevenen és mélyen irányítja Igéje.**”

c./ **Bibliaversek kívülről való megtanulása** nagy segítség lehet számunkra, mert az Ige az ismétlésnél és emlékezetbe vésésnél még egyszer egészen másként tárul fel számunkra.

d./ Hogy Igéje megmaradjon bennünk, olvassuk Bibliánkat, ezért jelentősek a „Zeit mit Gott” füzetek dupla értelemben, ezért találkozunk istentiszteleteken, áhítatokon és házi bibliakörökön... - ezért kell ezeknek az időknek minősített elsőbbséget biztosítani.

(Lásd 5Móz 6,6-12: „Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házába ajtófélfáira és kapuidra! Amikor bevisz téged Istened, az ÚR arra a földre, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izáknak és Jákóbnak, és ad neked nagy és szép városokat, amelyeket nem te építettél, minden jóval telt házakat, amelyeket nem te töltöttél meg, és megásott kutakat, amelyeket nem te ástál, szőlőket és olajfákat, amelyeket nem te ültettél, mégis ehetsz róluk jóllakásig, akkor vigyázz: ne feledkezz meg az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!”

Zsolt 119,11.16.93.97.99.148: „Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened... Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédről nem feledkezem meg... Sohasem felejttem el utasításaidat, mert azokkal éltetsz engem... Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem... Minden tanítómnál okosabb lettem, mert intelmeiden elmélkedem... Ébren van szemem az éjszakai őrjáratkor is, és elmélkedem ígéreteiden;”

Luk 2,19.51: „Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében... Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében;”

Ján 2,5: „Anyja így szólt a szolgálkhoz: „Bármint mond nektek, tegyétek meg.”)

IX./ MEGMARADNI AZ IMÁDSÁGBAN (4)

1./ Megmaradni az imádságban.

Imádság és imádság között nagy eltérés lehet. „Imádkozunk valóban, vagy csak elmondjuk az imádságokat? Senki sem végezhet komoly imaszolgálatot a Szentlélek nélkül” (O. Smith).

a./ **Ha Jézusban maradunk és bennünk él Igéje**, akkor tudunk az imádságban is megmaradni. Ahol valós a Jézussal való kapcsolat, oda ajándékozza nekünk „a kegyelem és imádság lelkét” (Zak 12,10/a: „Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét.”)

b./ Ahogy a légzés nem okoz fáradságot, hanem magától értetődő, így **imakapcsolatunk behálózhatja a napot**. Minden munkánk közben feltekinthetünk Jézusra, felsóhajthatunk hozzá, köszönetet mondhatunk, kifejezhetjük kérésünket beszélgetőpartnerünknek, hogy megáldjon bennünket.

c./ **Megoszthatjuk vele hétköznapijaink minden kicsinységét**, minden gondot, minden terhet, minden örömet. Így imádságban kezdhethjük a napot, de imádságban lehetünk vele egész nap folyamán, este és éjszaka is.

(Lásd 1Sám 1,19: „Egyszer Anna fölkelt, miután ettek és ittak Silóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál;”

Zsolt 109,4: „Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom;”

1Krón 23,30: „Ott kellett állniuk minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az ÚRnak, ugyanígy esténként is;”

Márk 1,35: „Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott;”

Márk 6,45-46: „Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot. De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni;”

Luk 6,12-13: „Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.”)

d./ **Akik meghallgatást nyernek**. Jézus a Ján 15,7-ben („Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik”) feleleveníti a 14,13-14 imaígéretét: „És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.” Jézus úgy látja embereit, mint akik meghallgatást nyernek.

e./ Meg akarja nekünk mutatni, hogy **miért és kikért kell imádkoznunk**. Megajándékoz a szíve szerinti imádkozással. Éppen a meghallgatott imádság által dicsőíttetik az Atya.

Az Atya a Fiút dicsőíti meg, és a Fiú az Atyát.

2./ Minden dicsőítés az Atyához tér vissza, ami tőle származik. És bevon minket ebbe a körforgásba: „és akkor a tanítványaim lesztek.”(Ján 15,8/b).

a./ **Isten Lelkével megtelve** valóban tanítványai vagyunk.

b./ **Tanítványaira valóban érvényes:** „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Ján 15,16).
